

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Z. w sprawie z powództwa Raport 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. przeciwko A. B. i M. B. o zapłatę kwoty 14.901,79 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu oddalił powództwo w całości uznając dochodzone pozwem roszczenie za nieudowodnione tak co do zasady, jak i co do wysokości.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła apelacją strona powodowa zarzucając Sądowi Rejonowemu mające wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenie przepisów postępowania, tj.

1) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 248 § 1 k.p.c. poprzez:

- naruszenie przez Sąd obowiązku rozpoznania całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nienależyte rozpoznanie całego materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, a w konsekwencji błędne wywnioskowanie, iż powód nie sprostął ciężarowi udowodnienia zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia z uwagi na nieprzedłużenie wraz z pozwem umowy kredytu odnawialnego z dnia 5 października 2000 r.,

a jedynie aneksu do wskazanej wyżej umowy kredytowej, podczas gdy okoliczność zawarcia umowy kredytu odnawialnego z dnia 5 października 2000 r. nie była w ogóle kwestionowana przez stronę pozwaną, a wręcz przyznana,

- pominięcie faktu, iż zawarcie aneksu do umowy kredytowej stanowi potwierdzenie zawarcia umowy podstawowej,

- nieuwzględnienie wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w treści pozwu, dotyczących zobowiązania banku (...) S.A. do udzielenia informacji czy wierzytelność ujęta w złożonym przez powoda wyciągu z listy wierzytelności została nabyta przez powoda i na jakiej podstawie oraz do przedłożenia umowy kredytu odnawialnego w sytuacji, gdy pozostawała ona

w posiadaniu banku (...) S.A., podczas gdy powód już w treści złożonego pozwu sygnalizował, iż w posiadaniu przedmiotowej umowy pozostaje bank (...) S.A., zaś powód nie ma żadnej możliwości do uzyskania żądanej umowy;

2) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z § 1 ust. 1 oraz § 2 zarządzenia Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 6 maja 2002 r. w sprawie sposobu numeracji rachunków bankowych prowadzonych w bankach (Dz. Urz. NBP Nr 8, poz. 26, z 2003 r., Nr 10, poz. 15 oraz z 2007 r. Nr 13, poz. 27) poprzez nieuwzględnienie, iż numer rachunku bankowego pozwanych uległ zmianie z nr (...) na (...), podczas gdy niniejszą zmianę odnotowano w aneksie z dnia 21 października 2005 r. do umowy kredytu odnawialnego, opisanym w pozwie, zaś strona powodowa już w treści pozwu wykazała podstawę prawną zmiany numeru rachunku bankowego, a w konsekwencji błędne przyjęcie, iż powód nie wykazał aby przedmiotem przelewu wierzytelności była wierzytelność z tytułu umowy o kredyt odnawialny.

W kontekście powyższych zarzutów powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na jego rzecz kwot żądanych pozwem oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za obie instancje.

Obecny na rozprawie apelacyjnej w dniu 27 stycznia 2015 r. pozwany M. B. wniósł o oddalenie apelacji powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje, jako niezasadna, podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Ustalenia co do okoliczności faktycznych stanowiących podstawę dochodzonego pozwem roszczenia Sąd I instancji poczynił nadzwyczaj skrupulatnie. Powyższe ustalenia Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne, uznając za zbędne powielanie ich w dalszej części uzasadnienia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż z przyczyn natury formalnej nie może odnieść spodziewanego przez stronę skarżącą skutku sformułowany w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 248 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda, dotyczących zobowiązania banku (...) S.A. do udzielenia informacji i do przedłożenia umowy kredytu odnawialnego oraz wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia wysokości zobowiązania pozwanych.

Powołane postanowienie Sądu Rejonowego wydane na rozprawie w dniu 9 czerwca 2013 r. jest postanowieniem niezaskarżalnym w drodze zażalenia - nie jest ono bowiem postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, ani postanowieniem wymienionym enumeratywnie w treści art. 394 § 1 k.p.c., ani też nie podlega zaskarżeniu na podstawie przepisów szczególnych. Niezaskarżalność powyższego postanowienia Sądu I instancji nie oznacza jednak, że z chwilą jego ogłoszenia staje się ono prawomocne. Zgodnie bowiem z treścią art. 363 § 2 k.p.c. mimo niedopuszczalności odrębnego zaskarżenia, nie stają się prawomocne postanowienia podlegające rozpoznaniu przez sąd drugiej instancji, gdy sąd ten rozpoznaje sprawę, w której je wydano.

Podstawą prawną badania przez Sąd Odwoławczy zasadności niezaskarżalnych postanowień Sądu I instancji wydanych przed wydaniem wyroku w ramach tzw. uprzedniej kontroli prawidłowości orzeczenia jest przepis art. 380 k.p.c. Zgodnie z jego treścią sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Dopuszczalność kontroli niezaskarżalnych postanowień Sądu I instancji przez Sąd Odwoławczy w trybie art. 380 k.p.c. znajduje potwierdzenie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wskazuje, że „warunkiem takiej kontroli niezaskarżalnego postanowienia, które miało wpływ na wynik sprawy, jest zamieszczenie stosownego wniosku w środку odwoławczym skierowanym przeciwko postanowieniu podlegającemu zaskarżeniu zażaleniem” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r., II UZ 63/13, LEX nr 1418894).

Sąd Odwoławczy w pełni podziela również stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym „gdy w sprawie występuje profesjonalny pełnomocnik wniosek taki powinien być jednoznacznie sformułowany, gdyż nie ma podstaw do przypisywania pismom przez niego wnoszonym treści wprost w nich niewyrażonych” (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2008 r., II CZ 54/08, LEX nr 447663; z dnia 28 października 2009 r., II PZ 17/09, LEX nr 559946).

Odnosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że sporządzona przez profesjonalnego pełnomocnika strony skarżącej apelacja nie zawiera jednak stosownego wniosku, o którym stanowi art. 380 k.p.c., ani nawet nie powołuje się na ten przepis. Sąd Odwoławczy nie może natomiast z treści samego zarzutu apelacyjnego wywodzić, że strona skarżąca, podnosząc zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 248 § 1 k.p.c., jednocześnie składa dorozumiany wniosek w trybie art. 380 k.p.c.

o rozstrzygnięcie kwestii postanowienia Sądu Rejonowego w przedmiocie oddalenia zgłoszonych wniosków dowodowych.

Wobec braku wniosku, o którym mowa w art. 380 k.p.c., przeprowadzenie przez Sąd Odwoławczy merytorycznej kontroli postanowienia dowodowego Sądu Rejonowego z dnia 9 czerwca 2013 r. nie jest dopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II CZ 83/13, LEX nr 1418728). W tej sytuacji Sąd Odwoławczy kontrolą instancyjną objąć może prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia w kontekście faktycznie zgromadzonego przez Sąd I instancji materiału procesowego.

Chybiony okazał się także zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. W myśl powołanego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron, na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Wbrew twierdzeniom skarżącego – Sąd Rejonowy nie pominął tego, że zawarcie aneksu z dnia 21 października 2005 r. do umowy kredytu odnawialnego z dnia 5 października 2000 r. stanowi jednocześnie potwierdzenie samego zawarcia tej umowy. Przeciwnie – w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy wyraźnie i wprost wskazał, że zawarcie ww. aneksu do umowy kredytu pośrednio potwierdza fakt zawarcia powołanej umowy kredytu.

W ocenie Sądu Okręgowego za prawidłową i mieszczącą się w ramach wyznaczonych treścią art. 233 § 1 k.p.c. uznać należy także ocenę Sądu I instancji, zgodnie z którą skarżący w toku postępowania – pomimo ciężącemu na nim z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. obowiązkowi - nie zdołał udowodnić zasadności i wysokości dochodzonego wobec pozwanych roszczenia.

Dla potwierdzenia zasadności dochodzonego pozwem roszczenia (wobec nieposiadania w niniejszym postępowaniu przez przedłożony wyciąg z ksiąg bankowych mocy dokumentu urzędowego oraz zakwestionowania – wbrew twierdzeniom skarżącego – przez pozwanych faktu zawarcia z pierwotnym wierzycielem przedmiotowej umowy kredytu odnawialnego) konieczne było bowiem wykazanie prawnej skuteczności zawarcia pomiędzy stronami umowy kredytu odnawialnego oraz treści szczegółowych postanowień tej umowy dotyczących udzielenia kredytu oraz warunków i terminów jego spłaty. Okoliczności tych nie może wykazać załączony do pozwu aneks z dnia 21 października 2005 r. do umowy kredytu odnawialnego z dnia 5 października 2000 r. Stanowi on bowiem jedynie potwierdzenie obniżenia, z dniem jego zawarcia, kwoty udzielonego kredytu odnawialnego. Natomiast nie określa on jakichkolwiek warunków, na których pozwanym został przez pierwotnego wierzyciela udzielony kredyt odnawialny. Podkreślić przy tym należy, że w treści tego aneksu zawarte jest również odwołanie do innego jeszcze aneksu z dnia 8 października 2004 r. do umowy kredytu odnawialnego, którego to aneksu również skarżący nie dołączył do pozwu.

Podzielić również należy ocenę Sądu Rejonowego co do braku wykazania przez skarżącego wysokości dochodzonego pozvem roszczenia. Pomimo tego, że powód, jak sam przyznał w uzasadnieniu pozwu, profesjonalnie zajmuje się windykacją wierzytelności i w przedmiotowej sprawie dochodzi zasądzenia należności z tytułu wierzytelności nabytej również od profesjonalisty (banku), nie przedłożył w toku postępowania dokumentów jednoznacznie potwierdzających wysokość dochodzonej pozvem kwoty. Wystawiony przez pierwotnego wierzyciela (bank) wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 14 września 2012 r. nie odpowiada wymogom wskazanym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009 r. (sygn. akt III CZP 145/08). W uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał, że umieszczone w b.t.e. odsetki za opóźnienie powinny być odpowiednio strukturalnie wyodrębnione z innych pozycji składających się na dług dłużnika i jednocześnie odpowiednio określone co do wysokości. Określenie wysokości odsetek za opóźnienie możliwe jest wówczas, gdy wskazana została kwota stanowiąca podstawę do ich obliczenia, podano odpowiednią stopę procentową oraz okres obliczenia odsetek (okres opóźnienia dłużnika). Wciąg z ksiąg bankowych pierwotnego wierzyciela z dnia 14 września 2012 r. określa wprawdzie strukturę zadłużenia (zadłużenie główne, uboczne, koszty) i jego wysokość w odniesieniu do poszczególnych składników, jednakże w odniesieniu do zadłużenia z tytułu odsetek nie określa ich wysokości poprzez wskazanie podstawy ich naliczania, wysokości stopy procentowej oraz okresu obliczenia odsetek (okres opóźnienia). Taki sposób określenia zadłużenia pozwanych

w przedmiotowym wyciągu z ksiąg bankowych, przy jednoczesnym braku przedłożenia przez skarżącego pierwotnej umowy kredytu odnawialnego

w rachunku bankowym, uniemożliwia przeprowadzenie sądowej kontroli prawidłowości i wysokości stwierdzonego w jego treści zadłużenia.

W konsekwencji powyższego, zdaniem Sądu Okręgowego, skutkująca oddaleniem powództwa konstatacja Sądu Rejonowego, w myśl której skarżący nie podołał ciężarowi udowodnienia zasadności i wysokości dochodzonego pozvem roszczenia, została dokonana przez Sąd Rejonowy bez naruszenia reguł swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację powoda.